

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ

BELKIS KILIÇ

1995 yılında Avusturya'nın Viyana şehrinde dünyaya geldi. İlk, orta ve lise öğrenimini burada tamamladı. Ardından Viyana Üniversitesi Eğitim Bilimler Fakültesini bitirdi. Aynı üniversitede Alman Dili ve Edebiyatı bölümünde yüksek lisansını yapmaktadır. 2015 yılından itibaren bir sivil toplum kuruluşunda görevler üstlenmiş ve 2017'den itibaren de bu kuruluşun proje sorumlusu olarak aktif çalışmalar yürütmeye başlamıştır. Aynı şekilde 2015 yılından itibaren birçok özel kurumda öğretmen ve öğretmen olarak görev yapmaktadır. Çok küçük yaşlardan itibaren Türk, Alman ve Dünya edebiyatına büyük bir merak duymuş, klasik eserlerin yanı sıra otobiyografiler özel ilgi duyduğu alanlar arasında yer almıştır. Kısa sürede Türk Edebiyatı klasiklerini okumuş, bu ilgi onu, Türkçe yazmaya sevk eden en önemli nedenlerden biri olmuştur. Ayrıca yeni yerler keşfetmek ve bitkilerle ilgilenmekten büyük keyif almakta, psikoloji ve sosyal bilimlere büyük ilgi duymakta ve bu ilgisi kaleme aldığı yazılara da yansımaktadır. İlk yazıları Türkiye'de Suluova'nın Sesi isimli gazetede yayımlanmıştır. Bunun yanı sıra, Avusturya'da Yeni Hareket gazetesinde pedagoji ağırlıklı köşe yazıları yayımlamaktadır. Hâlen Avusturya'nın Viyana şehrinde ikamet eden Belkis Kılıç; anadil seviyesinde Almanca, iyi derecede İngilizce ve düşük seviyelerde Arapça ve İspanyolca biliyor.

ÜLKENİN MİSAFİR ÇOCUKLARI

Gurbette doğmuş ve büyümüş bir kız çocuğu olarak, ötekileştirilmenin, istenmemenin ve yokmuşsun gibi davranılmasının ne demek olduğunu çok iyi anlıyorum. Bu yaşıma kadar biriktirdiklerim ile evreni süzüyorum. Evren, her yerde, özellikle çocukların göz bebeklerinde... Ne kadar çok şey birikmiş çocukların gözlerinde. Minik yüreklerin aşığılanması, hor görülmesi ve alay edilmesi... Kimden bahsediyorsun? Bu ülkeye misafir olarak gelen sayısız çocuk var. İsterim ki bu yurdun o güzel misafir kültürü bu minik misafirlerimiz için de geçerli olsun. Mülteci çocuklar değil mi? Hayır, bu ülkeye gelen misafir çocuklardan bahsediyorum.

Ülkemizin misafir çocuklarının gözlerinin içlerine ne denli bakıldı şimdiye değin bilmiyorum ama ben uzunca baktım. Gözleri uzaklara bakıyor; yurtlarına, kendilerini ait hissettikleri topraklara. Hiç kimse dilemez başkasına sığınmayı. Kimse istemez başkasının eline bakmayı. Kimse aşığılanmaktan hoşlanmaz. Ben de... Kim ikinci sınıf insan muamelesi görmek ister ki zaten?

Uzaklardan bu yurda gelen misafir çocuklarını çok iyi anlıyorum. Sıra kendisine gelmiş olmasına rağmen salıncağı başka bir çocuğa kaptıran ve hakkını savunamayan... O hakkı kendinde gör(e)meyen... Ne de olsa bu ülkenin çocuğu değil o. Öyle mi? Yetişkinler için küçük, çocuklar için bu büyük

haksızlığı seyreden yerli annelerin adalet sağlamayışı, bir de üstüne bu haksızlığı alkışlayışı ve “Zaten benim çocuğumun önceliği var” diye düşünüşü. Gerçekten böyle düşünüyorlar mıdır?

Görülmemenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Dondurma kuyruğunda beklerken bir yandan da cepteki bozuk paraları saymaya çalışmak ve birazdan dondurma yiyecek olmanın verdiği o inanılmaz, tarifsiz, büyük mutluluk! İzliyorum. Sıra ülkenin misafir çocuklarına geldi. Konuşamadılar. Elleriindeki parayı utançla gösterip, dondurmaya işaret ettiler. Gözlerinin parladığını görüyorum, dudaklarının kibar bir gülümsemeyle şekillenışı. Neden uzattın lafı bu kadar? Sonuç ne? Dondurmayı aldılar mı? Alamadılar mı? Paraları yetmedi de geri mi çekildiler? Yok, hayır, paraları yetti. Alabildiler dondurmayı. Lakin arkalarında dikilen yerli çocuklar, dondurmalarını alıp uzaklaştıktan sonra anca alabildiler. Ama en önde onlar vardı. Ve en acısı da neydi biliyor musun? Haklarını savunamadılar. Çünkü öyle bir hak tanınmadı onlara. Dondurmacıya uzanan eller, resmen görülmeydi. Bir kez daha adalet sağlanmadı. Ben uzaklaşırken üç çocuk da dönüp gözümü baktılar. Yarı gülümsemeyle, acı bakışlarıyla... Sonra da sağ elime baktılar. “Utanç” kelimesinin ne ağır bir kelime olduğunu orada öğrendim ben. Neden? Ne oldu? Elimdeki külahta üç top dondurma vardı. Ben ki Osmanlı Devleti’nin adalet sistemini çok iyi bir şekilde bildiği için gururlanan kişi, orada adaleti es geçtim. Ben ki o anda o utanç ile yerin dibine girdim. Gurbette ötekileştirilmiş çocukluğumu unuttum. Ben de onlardan oldum.

Eee sonra?

Aradan neredeyse bir sene geçti ama suçluluk duygum hâlâ körelmedi. Unutamıyorum. Kaleme alıyorum, çünkü gizlemeye niyetim yok. Çünkü... İstiyorum ki bu çocuklar da en az kendi çocuklarımız kadar baş üstünde tutulsun. Diliyorum

ki dilinden, dininden, ten renginden, dış görünüşünden ve en önemlisi geçmişinden dolayı hor görülmesinler. Umarım, bu çocuklara ‘sığınmacı’ ve ‘mülteci’ gibi isimlerle hitap edilmesin bir daha. “Mülteci çocuk!” Kaç çocuk kendi iradesiyle başka bir toprağa sığınma kararı almış olabilir ki? Aslında bakarsan ailelerinin peşinden sürükleniyorlar ki aileleri de kaldıysa tabii! Bu çocuklar topraklarına döndüklerinde Türkiye devletini iyi yâd etmelerini istemez miyiz? Veyahut Türkiye’de serpilecek olan bu çocukların bu topraklara güzellikler getirmesini dilemez miyiz? Güzel olur aslında, neden olmasın?

Boşuna mı söylemiştir Şeyh Edebalı: “İnsanı yaşat ki devlet yaşasın.”

İnsanı yaşatmak, özellikle de çocukları yaşatmak, göz bebeklerinde birikenleri doğru okuyabilmekten geçer. Tabii bir de mümkünse güzel anılar biriktirmelerini sağlamak ile! İnaniyorum ki gözlerinin içi gülen bir çocuk olduğu sürece, bu devlet var olacaktır.

Dilerim ki vatanıma misafir olarak gelen çocuklara adanmış, hoş görülme ve merhametli davranılır. Umarım öyle olur.